

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 martie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sâli Radu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Ciobanica Denis Vladimir, născut la 26 ianuarie 1980, originar și domiciliat în mun.Chișinău, str.Voluntarilor 12/3, ap. 19.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 03.12.2014 - 20.07.2015,

2. Instanța de apel: 19.10.2015 - 30.11.2015,

3. Instanța de recurs: 08.02.2016 - 16.03.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun.Chișinău din 20 iulie 2015, a fost încetat procesul penal în privința lui Ciobanica Denis în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Ciobanica Denis, în luna iunie 2014, avînd scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de a procura materiale de construcție și a efectua lucrări de reparație în apartamentul nr.7 din str.Ion Pruncu nr.2, mun.Chișinău, a însușit mijloace bănești în sumă totală de 5500 lei de la partea vătămată Buruiană Vera, fără a-și executa obligațiile asumate, cauzîndu-i acesteia un prejudiciu material în sumă de 5500 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul D.Ciobanica să fie condamnat conform învinuirii înaintate, în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionare a bunurilor materiale pe un termen de 2 ani.

În argumentarea apelului procurorul a invocat că, prima instanță incorect a apreciat probele administrate, ilegal recalificînd acțiunile inculpatului, iar declarațiile părții vătămate V.Buruiană date în cadrul urmăririi penale, care a indicat că prejudiciul cauzat a fost unul considerabil, urmează a fi luate în considerație și nu cele declarate în cadrul instanței, deoarece a depus cerere privind încetarea procesului penal abia după ce i-a fost recuperat prejudiciul material; inculpatul este caracterizat negativ, anterior a fost

judecat, la moment în procedura instanței de judecată se află spre examinare două cauze penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2015, apelul procurorului a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției instanța de apel a indicat că, prima instanță în cadrul cercetărilor judecătorești minuțios și sub toate aspectele a examinat probele administrate în cauză și, în baza unei analize și aprecieri ample a acestora, just a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate în art.190 alin.(1) Cod penal, deoarece concordă cu circumstanțele de fapt ale cauzei. La fel, instanța corect a aplicat prevederile art.109 alin.(1) Cod penal, dispunând încetarea procesului penal.

Totodată, instanța de apel a constatat că, prima instanță a avut temei legal de a accepta cererea de împăcare depusă de către partea vătămată, deoarece, dispunând încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, instanța a ținut cont de voința ei de a se împăca cu inculpatul și motivele acestei împăcări, care au fost expuse și susținute în cadrul ședinței instanței de fond.

Instanța de apel, a menționat că prima instanță corect a reținut prevederile art.126 alin.(2) Cod de procedură penală, deoarece a luat în considerație declarațiile părții vătămate, care a afirmat că suma de 5500 lei pentru ea nu este considerabilă, or, potrivit normei menționate, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându- se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă.

De asemenea, instanța a indicat că de către acuzare nu au fost acumulate și nici nu au fost prezentate date privind veniturile părții vătămate, cât și a altor membri maturi ai familiei sale, starea materială și familiară a acesteia din care s-ar deduce că mijloacele bănești dobândite ilicit de inculpat au influențat esențial starea materială a părții vătămate V.Buruiană.

La fel, instanța de apel a menționat că nu are nici un motiv de a aprecia critic declarațiile părții vătămate din cadrul instanței de fond, nefiind prezentate careva motive ce ar pune la îndoială veridicitatea acestora, iar în atare situație, nu a existat temei legal pentru reîncadrarea faptei reținute în sarcina inculpatului din art.190 alin.(1) Cod penal.

Astfel, instanța a conchis că, de către partea acuzării nu au fost prezentate probe pertinente și concludente, precum că acțiunile lui D.Ciobanica întrunesc elementele infracțiunii imputate, și anume cauzarea daunelor în proporții considerabile părții vătămate prin intenția lui de a dobândi ilicit bunurile, prin înșelăciune sau abuz de încredere.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul R.Sâli care, invocând temeiurile prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; instanța eronat a recalificate acțiunile inculpatului în baza art.190 alin.(1) Cod penal; instanța nu a aplicat corect prevederile art.126 alin.(2) Cod penal; declarațiile părții vătămate date în cadrul judecării cauzei urmează a fi apreciate critic, deoarece cele date în cadrul urmăririi penale sînt veridice, în rest invocînd aceleași motive ca și în apel.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În motivarea recursului procurorul a invocat ca temei pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct.6) și 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal constată că temeiurile invocate de autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece precum din sentință, așa și din decizia instanței de apel rezultă că instanțele au analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele invocate în apel.

Conform art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei instanța apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Instanța de fond, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată și ținând seama de stipulările art.27 Cod de procedură penală, le-a apreciat obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului este dovedită în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță - încetarea procesului penal în privința lui D.Ciobanica de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art.190 alin(1) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților.

Ajungând la o asemenea concluzie, instanța de apel și-a argumentat soluția prin faptul că, reieșind din declarațiile părții vătămate date în prima instanță, prejudiciul material cauzat în urma infracțiunii pentru ea nu este unul considerabil.

Astfel, instanța de apel, făcând trimitere la dispoziția art.126 alin.(2) Cod penal, a ținut seama că de către partea acuzării nu au fost aduse probe care să elucideze criteriile cuprinse în norma dată în afară de declarațiile părții vătămate, care în cererea depusă la organul de urmărire penală, a considerat că suma de 5500 lei pentru ea este considerabilă. Nu au fost acumulate și nici nu au fost prezentate la materialele cauzei, date privind atât veniturile părții vătămate, cât și a membrilor familiei acesteia, starea materială și familiară a ei, din care s-ar deduce că mijloacele bănești dobândite ilicit de către inculpat au influențat esențial starea materială a părții vătămate.

Colegiul penal constată că, instanța de apel a menționat că nu poate fi reținută solicitarea acuzării privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului din prevederile art.190 alin.(1) în cele ale art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, fiind invocat faptul, că prejudiciul cauzat părții vătămate V.Buruiană este considerabil, deoarece potrivit art.126 alin.(2) Cod penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea

materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar pentru ea acest prejudiciu nu este considerabil.

Din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate de instanțe, considerînd-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei, și anume declarațiile părții vătămate V.Buruiană, cărora instanțele de judecată le-a dat o apreciere incorectă fără a reține declarațiile date de către aceasta la urmărirea penală.

Referitor la declarațiile date de partea vătămată în cadrul urmăririi penale, unde aceasta ar fi indicat că prejudiciul este unul considerabil, dînsa a declarat că nu i-a fost explicată noțiunea de „considerabil” de către colaboratorii organelor de drept, la moment are salariul în sumă de 4200 lei, pensia în mărime de 2400 lei și mai primește mijloace financiare de la fiica care se află în stăinătate, iar pentru ea suma de 5500 lei nu este considerabilă (f.d.68).

Prin urmare, Colegiul penal constată că, reieșind din faptul că partea vătămată V.Buruiană a indicat că suma de 5500 lei pentru ea nu este considerabilă, ei fiindu-i recuperat prejudiciul cauzat, s-a împăcat cu inculpatul, fapt confirmat prin declarațiile sale date la examinarea cauzei în prima instanță (f.d. 60, 68), instanța de apel corect a conchis că nu poate fi reținut argumentul acuzării, precum că dauna cauzată părții vătămate este considerabilă.

Potrivit art.93 alin.(2) pct.1) Cod de procedură penală, declarațiile părții vătămate sînt un mijloc de probă de aceeași valoare ca și declarațiile bănuitului, învinuitului, inculpatului, a părților civile ori civilmente responsabile, a martorului. Ca probe, acestea se supun aprecierii de către organul de urmărire penală ori de către judecător în modul prevăzut de art.101 Cod de procedură penală.

Astfel, instanțele de fond apreciind declarații părții vătămate, care a afirmat că suma prejudiciului pentru ea nu este considerabilă, conform propriei convingeri, corect au încadrat fapta săvîrșită de inculpat în baza art.190 alin.(1) Cod penal, fiindcă această stare de fapt și de drept stabilită în sentință concordă cu circumstanțele constatate și probele administrate, astfel hotărîrea primei instanțe, menținută de instanța de apel, corespunde cerințelor legii.

Mai mult, instanța de recurs ține să enunțe că, atît în ordonanța de punere sub învinuire din 25.11.2014, cît și în rechizitoriu nu se indică la cauzarea unui prejudiciu considerabil părții vătămate, ci doar se menționează că „...cauzîndu-i astfel părții vătămate Buruiană Vera, o daună material în sumă de 5500 lei” (f.d.36,47). Iar, la etapa susținerilor verbale, procurorul în discursul său din dezbaterile judiciare, la fel nu a indicat caracterul daunei pentru partea vătămată, facînd referire doar la suma prejudiciului (f.d.94).

În concluzie, Colegiul penal constată că instanța de apel, apreciind declarațiile părții vătămate V.Buruiană, care în prima instanță a afirmat că prejudiciul la momentul săvîrșirii infracțiunii pentru ea nu era considerabil, corect a menținut soluția primei instanțe, prin care fapta inculpatului a fost reîncadrată în prevederile art.190 alin.(1) Cod penal, fiindcă starea de fapt și de drept stabilită concordă cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Argumentul recurentului, precum că instanța a luat în considerația declarațiile părții vătămate date în instanța de fond, dar nu prevederile art.126 Cod penal, este unul neîntemeiat, deoarece norma dată indică expres că stabilirea caracterului considerabil sau esențial al daunei este apreciat de însăși partea vătămată. Din aceste motive nu pot fi reținute argumentele recurentului cu privire la aprecierea critică a declarațiilor lui V.Buruiană și condamnării inculpatului în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal.

Concomitent, urmează de evidențiat faptul că argumentele invocate de partea acuzării au fost deja obiect de judecare în instanța de apel, iar aceasta, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, minuțios le-a examinat și, apreciind toate probele din dosar, examinându-le în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, corect considerând neîntemeiate argumentele apelantului.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Astfel, analizând materialele cauzei și hotărârile judecătorești atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârilor judecătorești contestate.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și potrivit legii, se dispune asupra inadmisibilității acestuia ca, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție.

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2015 în cauza penală în privința lui Ciobanica Denis, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 aprilie 2016.

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă

Elena Covalenco

Iurie Diaconu